

"ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ,"

Συνήθως ἡ στήλη τῆς θεατρικῆς κριτικῆς δὲν ἀσγολεῖται μὲ τὴν ἐπιθεώρησι. Μονάχα τὸ λεγόμενο σοβαρὸ θέατρο τὴν ἐνδιαφέρει. Ἐλαφρὸ εἶδος, σοῦ λένε οἱ περισσότεροι. Νόθο, ἀποσπασματικὸ, γωρὶς ἐνότητα καὶ συνοχή, δὲν παρέχει στὴν κριτικὴ τὴν εὐχέρεια νὰ τὸ ἀξιολογήσῃ μὲ βάσι κάποια σταθερὰ ἀντικειμενικὰ κριτήρια. Μιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει τὸ κλασσικὸ τῆς προτύπου πού νὰ προσδιορίζῃ τὰ σύνορα καὶ τοὺς νόμους τῆς, ἡ ἐπιθεώρησι εἶνε καταδικασμένη νὰ μένῃ ἔξω ἀπὸ τὸν νυμφῶνα τῆς δραματικῆς τέχνης. Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα: μὲ τὸ νὰ ἐπιμένῃ στὸ καθημερινό, στὸ συμπτωματικὸ καὶ στὸ ἐφήμερο, δὲν εἶνε ἀνθεκτικὴ. Ἡ ὁποία ἀξία τῆς, τὸ ὅποιο ἐνδιαφέρον τῆς ἐξαντλεῖται μαζί μὲ τὰ παροδικὰ γεγονότα, πολιτικά, κοινωνικά ἢ ἄλλα, πού τὴν τροφοδοτοῦν.

Οἱ παραπάνω ἀντιλήψεις γιὰ τὴν ἐπιθεώρησι ἔχουν, βέβαια, τη λογικὴ τους, ὅμως δὲν εἶνε ἐξ ὀλοκλήρου σωστές. Τὰ μειονεκτήματα τῆς ὑφῆς καὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῆς δὲν τὴν ἐμποδίζουν καθόλου νὰ ἔγῃ πνεῦμα καὶ νὰ εἶνε καλογραμμένη. Οὔτε νὰ ἐπηρεάζῃ τὸ εὐρύτατο κοινὸν πρὸς τὸ ὅποιο ἀπευθύνεται. Ἄν μάλιστα τὴν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἄποψι, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ πῶς ἡ ἐπιθεώρησι, ἀκριβῶς ἐπειδὴ τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὴν κατὴν καθημερινότητά, κι' ἐρύεται σὲ ἄμεσῃ ἐπαφῇ μὲ τὸ μεγάλον κοινόν, ἔχει καίριαν ἐπίδρασι πάνω στὴν εὐαισθησία καὶ στὴν καλλιτεχνικὴν ἀγωγή του. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ γεγονὸς ἐπιβάλλει ὠρυσμένες ὑποχρεώσεις ὅχι μονάχα στοὺς συγγραφεῖς τῆς, ἀλλὰ καὶ στὴν κριτικὴ.

Ἄς μὴν ὑποθέσῃ λοιπὸν κανεὶς πῶς διατυπώνουμε τίς παραπάνω γνώμες ἀπλῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ δικαιολογήσουμε τὸ ἄλλωστε συμπτωματικὸ γεγονὸς ὅτι ἐγκαινιάζουμε τὴ στήλη μας μὲ τὴν κριτικὴ μιᾶς ἐπιθεωρήσεως.

Τὸ «Φεστιβάλ στὴν Ἀθήνα», ἡ ἐπιθεώρησι τῶν κ.κ. Ἀσημακοπούλου, Σπυροπούλου καὶ Παπαδούκα πού ἀνέβασε γθὲς στὸ θέατρο Σαμαρτζῆ ὁ θίασος Καλουτᾶ — Σταυρίδη — Στολίγκα δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς πῶς διακρίνεται γιὰ πρωτοτυπία καὶ τόλμη. Οἱ συγγραφεῖς τῆς ἀκολουθοῦν τὴν «πεπατημένη» καὶ ἰσάτυρά τους εἶνε μᾶλλον ἀνώδυνη. Ὡστόσο αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἐγκράτεια τῶν συγγραφέων πού ἀπέφυγαν ἐπικίνδυνες ἀκρότητες, ἔδωσε στὴν ἐπιθεωρήσιν τους ἕναν τόνο εὐχάριστος διακριτικότητος καὶ πολιτισμοῦ, πού θεόντως ἐκτιμῆθηκε ἀπὸ τὸ κοινὸν τῆς γθὲς σινης πρώτης.

Ἀπὸ τὰ νούμερά τῆς ξεχώρισαν ἡ «Μάχη τοῦ Μαραθῶνος» μὲ τοὺς κ.κ. Σταυρίδη, Στολίγκα καὶ Διανέλο, οἱ «Δυὸ κυρίες στὸν καιρό τους» μὲ τίς δ. Καλὴ Καλὸ καὶ Σμάρω Γιούλη, ὁ «Κουμπάρος» μὲ τὸν κ. Ὁρέστη Μακρὴ καὶ προπάντων ὁ «3ος ἀνθρώπος» μὲ τὴν Ἄννα Καλουτᾶ.

Τὸ μπαλέτο τῆς Γκίζας Γκέρετ στὴν «Ἰσπανικὴ Φιέστα» τίποτα τὸ ἰδιαίτερο δὲν παρουσίασε ἐκτὸς ἀπὸ τὸν βαλκικὸν οἶστρο τῆς κορυφαίας του.

Τέλος οἱ σκηνογραφεῖς τοῦ κ. Μ. Ἀγγελόπουλου διακρίνονται γιὰ τὴν εὐρετικότητά καὶ τὸ γούστο τους. Ὡστόσο τὸ τεχνητὸ γυαλί, ἡ νέα θεατρικὴ ματιέρα τους, δὲν ἐγρησιμοποιήθηκε σὲ βαθμὸ πού νὰ μᾶς ἐπιτρέπῃ νὰ ἐκτιμήσουμε τὴν ἀμεσὴ γρησιμότητα καὶ τὴν διακοσμητικὴν ἀξία τῆς.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ